

ДАНИЕЛ ИВАНОВ
БЛАТНА ТРЕСКА

chitanka.info

Малкият Кени, хлапе с червена бейзболна шапка, рижа коса и изрисувано с лунички бледо лице, седеше мълчаливо на дървен стол с изглед към блатото. Беше стиснал здраво в ръцете си дневник, прилежно подвързан в червен цвят. Взираше се във водната растителност, разположила се в цялата местност. Слънцето вече изгряваше и хлапето реши да разлисти страниците на дневника. Съсредоточено в написаното, то се стараяше да чете внимателно, за да не пропусне нещо значимо:

„Из записките на Мрачния Уил.“

Името ми е Уилфред Санторо. Живея в малкото блатно градче Оукдейл, щата Луизиана, западно от Ню Орлиънс. Ще ви разкажа една история, описваща моя живот — кой съм аз, какво правя, къде и с кого живея и как ще умра. Линията на живота ми е предначертана. Звучи малко зловещо, но повярвайте ми, точно така трябва да бъде, защото моята професия е — меко казано — уникална.

Преди няколко години се преместих да живея тук. Някои хора наричат това място „Акадиана“, страната на кадиените. Ако никога не сте чували за тях, може би ги познавате като „кейджъни“, „каджуни“ или „кажуни“. Във всеки отделен щат ги назовават по различен начин, затова и трите наименования могат да се считат за правилни. Местното население говори английски, с лек примес на френски диалект, защото мнозина произхождат от експулсираните в средата на осемнадесети век французи от канадските приморски провинции, части на Квебек и щата Мейн.

Купих къща в блатната местност, известна с прозвището „баю“. Това място е обрасло с всякакви по вид растения (дори блатен кипарис), а корените на повечето от тях стърчат над мътната зеленикава вода, сякаш са прецизно изплетени паяжини. Местните се страхуват от мен (предполагам, има защо), но не това е причината да не идват насам, към блатата. Тук, в блатото, нощите са мрачни и страховити, но аз съм свикнал с мрака, аз съм дете на

мрака. Оживената част на града се намира на няколко мили от моето местоположение, но в гаража зад старата къща се помещава ръждясал „Форд Рейнджър“ от осемдесетте, служещ за набавянето на провизии и материали, така че не се чувстваме напълно отцепени от цивилизацията. Съжителствам с още двама души — малкият Кени, хлапе, чиито хъс и енергия са неизчерпаеми, и Джакомо. Джакомо е висок чернокож мъж, когото спасих, когато бях по работа из пясъчните земи на пустинята Гоби. Сега той е моята дясна ръка, мой помощник, дал клетва да бъде с мен до моя или неговия край. Момчето, на име Кени, е сираче, което се присъедини към нас преди няколко месеца. Него също успях да избавя от някои злини, но опасността, с която нашата малка групичка ще се сблъска тези дни, е неопишуема...

Хлапето остави червената книга върху дървената масичка пред себе си, сви учудено рамене и подвигна:

— Хей, чичо Уил, защо не си довършил историята в дневника си?

Старият Уил бе мъж на около четиридесет, но изглеждаше поне с 10–15 години по-стар — вероятно заради надупченото му от белези лице. В косата му се мяркаха сивкавобели косми, които ярко контрастираха с черната му като абаносово дърво брада. Той погледна момчето право в очите и му рече:

— Кени, това е истинска история, а аз все още съм тук. Когато настъпи моментът да отпътувам за далечните и необятни полета в отвъдното, ще оставя на теб да довършиш написаното. Хайде сега, ставай! — рече му той. — Извикай Джакомо, че трябва да ходим до града!

Тримата се качиха в автомобила, като малкият Кени скочи отзад, в открития багажник на пикапа. Движеха се с не повече от двадесет мили в час, тъй като пътят криволичеше във всевъзможни посоки, приличайки на дълга извита змия. Уилфред избра аудиокасета и я сложи в касетофона. Зазвуча стара кънтри песен. Рижавото момче не я

знаеше, затова гледаше захласнато как Джакомо свири на хармониката си мелодията, а Уил припява.

*It's finally Friday
I'm free again
I got my motor running for a wild weekend.
It's finally Friday
I'm out of control.
Forget the workin' blues
and let the good times roll.*

— Това, по дяволите, е „Finally Friday“ на George Jones — подвикна Уил. — Как може да не знаеш тази песен, Кени?

Момчето смръщи вежди и погледна сърдито към храсталаците встрани от пътя.

Слънцето изплува над хоризонта с цялата си възможна красота. До града оставаха още миля-две. Уил имаше притеснения за тази вечер, но не смяташе да споделя терзанията си с останалите, понеже не искаше да ги плаши предварително. Спряха рязко на паркомясто, обозначено с импровизиран знак. Във въздуха се издигна кълбо прах от внезапното спиране на пикапа. Тримата се закашляха едновременно, погълнали дребните песъчинки, подхвърлени от вятъра. Дробовете им вече се бяха наситили с тях, тъй като целият град бе прашен и песъчлив. Въпреки влажния климат това бе едно от многото странни неща, които се случваха напоследък тук. Уил и чернокожият му приятел слязоха от колата, затръшвайки шумно вратите. Хлапето остана в открития багажник — беше получило предварителни инструкции да ги чака тук. Бяха му казали да пази возилото — не че на някого щеше да хрумне да краде тази браква.

Уил и Джакомо лениво се запътиха към магазина на Деби. Влязоха през входната врата, която изскърца протяжно. Помещението беше малко, но въпреки това тук имаше почти всичко, за което можеше да се сети човек. Различни храни и млечни продукти, хляб, месо, дори и сапун, бяха подредени прилежно по рафтовете. Огромният

вентилатор, прикрепен за тавана, не успяваше да разхлади достатъчно. Джакомо взе една кошница и започна да се движи зад Уил, който от своя страна я пълнеше с провизии. Свършиха с пазаруването и се запътиха към касата. Там ги очакваше очарователната дъщеря на собственичката — Сесилия, жена около тридесетте, с дълга кестенява коса, начупена в краищата, бяло лице със светлозелени котешки очи и лъчезарна усмивка. Тя беше впила жаден поглед в потното тяло на Уилфред. Двамата се спогледаха.

— Джакомо, моля ти се, иди отсреща в аптеката да купиш аспирин и бинт! — помоли приятеля си Уил.

— Добре, шефе.

Чернокожият мъж излезе от магазина, оставяйки кошницата с покупките на касата. Уил проследи с очи движението на приятеля си, след което извърна глава към дамата и срещна погледа ѝ. Очите ѝ се взираха в лицето му. Той знаеше, че по-голямата част от населението на това градче се страхува от него, но не и тя. Тя беше особена, безстрашна, мила и добра. Тя беше СПЕЦИАЛНАТА.

Уил не беше в града от вчера, усещаше, че тя има чувства към него, но знаеше, че една евентуална връзка ще навреди и на двама им. Професията, която практикуваше, не му позволяваше никаква романтика, не трябваше да се разсейва с каквото и да било. От време на време посещаваше публични домове, за да се отърси от напрежението, но това беше само плътско желание, без чувства, просто инстинкти.

— Уилфред, изненадана съм — нежно му рече тя, — напазарувал си така, сякаш идва краят на света.

— О, Сесил, трябва да допълним провизиите си вкъщи, все пак живеем далеч от града, а и горкият Джакомо винаги е гладен.

— Тук има всичко, Уил — смеейки се, отвърна тя. — Днес е Mardi Grass^[1], нали знаеш, че целият щат празнува. Ще се радвам, ако дойдеш следобед на празника.

— Ще си помисля, милейди.

— Уилфред Санторо, недей така, изчервявам се! — отсече тя. — Караш ме да се чувствам като истинска дама.

Той ѝ се усмихна.

— Но ти си истинска дама — отвърна, плати и излезе от магазина.

Пред автомобила го чакаха двамата му приятели. Прекосиха отсрещната улица и влязоха в единствения строителен магазин в града. Тук всички дюкянчета бяха събрани много близко едно до друго, като някои от собствениците дори живееха в същата сграда. Срещу стотина долара и малко отгоре, се сдобиха с чисто нови дъски, пирони, ламарини, тиксо и изолирбанд. Натовариха материалите в пикапа и отново назначиха малчугана да охранява покупките, а те двамата потеглиха към следващата си цел, която не бе далеч — „Магазинът на братовчеда Рой“. *Тук всички кръщават всичко на собствените си имена*, помисли си Уил.

Двамата с Джакомо влязоха да разгледат. Насреща им изскочи самият собственик, нисък и плешив старец, който остана изненадан от визитата им, но въпреки всичко ги поздрави учтиво:

— Оръжейният магазин на Рой е на вашите услуги, господа. От какво се нуждаете?

— От всичко, което имаш, по малко, Рой — отсече Уил.

— По това време на годината ли? — изненадано ги попита собственикът. — Ловният сезон все още не е открит.

— За нас е! — подвижна достатъчно силно Джакомо, за да стресне стареца.

— Ние ловуваме друг вид животни, такива, каквито никога досега не си срещал — вметна Уил.

— Успяхте да погъделичкате любопитството ми, господа. Аз съм запален ловджия от седемгодишен. Баща ми, нека Всевишния го пази там горе, ме заведе на лов още като дете. От този ден досега единствената тръпка, която имам в живота, е ловуването. Даже когато се разведох с оная стара изкуфяла чанта — бившата ми жена — не успях да изпитам подобно удоволствие като това да стреляш по жива мишена. Неслучайно притежавам оръжеен магазин — засмя се под мустак. — А между другото, знаете, че шерифът е голям пияница, така че не вярвам да разбере за намеренията ви, освен ако не му подшушна нещичко.

— Какво имаш предвид, Рой, не успявам да следвам мисълта ти? — запита Уил.

— Ако ме вземете с вас на лов, ще се направя, че нищо не съм чул, нито видял. Също ще ви предложи специално от най-добрия клас оръжия, и то на половин цена. Какво мислите?

Двамата е Джакомо се спогледаха, обмисляйки офертата. После Уил отново срещна очите на братовчедата Рой, с намерението да разбере дали старецът се опитва да ги измами, или е откровен с тях. Реши, че погледът му не излъчва колебание или намерение за лъжа.

— Съгласни сме, Рой, но трябва да знаеш, че този лов не е обикновен. Ако ловуването не се развие по план, може ние да се окажем плячката.

Плешивият старец доволно се ухили с двадесет и четири каратова усмивка. Поведо новите си ловни другари към мазето. Издърпа рязко стърчащата от тавана на помещението връвчица. Моментално бликна ярка светлина. Пред тях се откри не много голяма прашна зала с всякакви видове оръжия, окачени по стените — пушки, автомати, пистолети, даже лъкове и арбалети. Джакомо зяпна така, сякаш никога през живота си не е виждал огнестрелни оръжия. Загледа се в една ръчна граната тип „лимонка“, която му се стори интересна. Пое я в ръцете си и започна да я подхвърля във въздуха. Рой подскочи като опарен и бързичко го смъмри. Тук имаше толкова много оръжия и експлозиви, че дори и най-малкото невнимание можеше да доведе до красиви фойерверки с фатални последици.

— От какъв тип оръжия се интересувате? — запита ги собственикът.

— Предимно пушки — рече Уил, — но по-мощни, ако имаш.

Старецът извади от левия си джоб метален ключ, запъти се към шкаф, намиращ се непосредствено вдясно от стълбището, към входа на мазето. Завъртя ключа и отвори шкафа. В него бяха окачени няколко пушки американско производство. Уилфред се загледа в тях: всяка си имаше табелка, отбелязваща марката, модела, калибъра, дори далекобойността ѝ. Зачете внимателно, без да пропуска детайлите.

Карабина Marlin 1984–44 калибър, 10 патрона в тубусен магазин, цев 50,8 мм, цялостна дължина 95 мм, приклад — американски черен орех, тегло 3 кг, обхват на стрелба 200–300 фута^[2].

Карабина Remington модел 700 BDL, калибър 270 Win, 4 патрона, цев 55,88 мм, цялостна дължина 108 мм, тегло 3,5 кг, обхват на стрелба 200–300 фута.

Карабина Savage 270 Winchester, калибър 270 Win, 4 патрона, цев 55,88 мм, цялостна дължина 108,5 мм, синтетичен приклад, тегло 3,8 кг, обхват на стрелба 200–300 фута.

Уилфред любопитно огледа всички препоръчани пушки и реши да купи първия и третия модел.

— А имаш ли нещо по-далекобойно, отново да бъде пушка?

— Разбира се — отговори братовчедът Рой, — ето тази тук. — Посочи към друг метален шкаф. — Тази е с далекобойност 400–600 фута^[3]. Пушка Marlin Ultra Mag. Направо е магическа, калибърът ѝ е еднакъв с пушките за по-къса стрелба, недостатъкът ѝ е в това, че в повечето случаи трябва да стреляш два пъти по мишената, за да я повалиш. Нейното предимство е, че има 12 патрона в тубусен магазин.

Уил пожела и тази пушка, след което се посъветва за подходяща двуцевка; също така закупи два револвера и арбалет. Домакинът остана напълно поразен, когато поиска и един сандък с пръчки динамит.

— На война ли отиваш, друже? — запита го Рой.

— Може и така да се каже.

— Тогава, ако искаш, мога да „сготвя“ и някой друг коктейл Молотов^[4]?

— Няма да ни е излишно — вметна Джакомо.

— Все още ли искаш да присъстваш на войната, братовчедо Рой? — попита Уилфред. — Ако е така, те чакам точно в осем на градската забава по случай празника.

Старецът се оцъкли, сякаш предишната вечер е препил с евтино уиски, но въпреки това се окопоти и кимна в знак на съгласие. Уилфред и Джакомо излязоха да натоварят покупките си в автомобила, после повториха това упражнение няколко пъти.

Около час им бе нужен, за да се приберат обратно в къщата край блатото. Джакомо слезе първи от автомобила, забърсвайки неволно с крайчеца на панталона си прашните прагове на колата. Малкият Кени скочи енергично от багажника на пикапа, а Уилфред последен напусна форда, нарамил два сака с оръжие. Приятелите му последваха неговия пример и се натовариха с толкова багаж, колкото можеха да носят.

Слънцето се бе надвесило заплашително над тях. Топлината му ги пощипваше по оголените части на телата, сякаш беше мъничко раче, стискащо отчаяно с щипките си стар рибар. Уил надигна глава към небосклона, засенчвайки с длани очите си. Мястото, на което стоеше огненото кълбо в небето, му подсказваше, че вече е някъде около обяд.

Уил даде нареждания на останалите. Рижавото хлапе му донесе няколко дъски на верандата, които той започна да кове по прозорците. След минути успя да запечата почти всичко с тях, непокрита остана единствено входната врата. Джакомо нарами няколко пушки и ги разположи из цялата къща, след което сандъкът с динамит беше занесен на покрива, заедно с арбалета и десетина стъклени бутилки, пълни със запалителна течност. Качиха също и малък меден казан е катран. Хлапето беше получило нареждане от Уил и старателно дялкаше дебели прътове, докато се превърнат в заострени колове. После двамата с Джакомо ги поставиха на брега пред къщата, със заострените им върхове в посока към блатото. След като приключиха с трескавата подготовка за вечерния сблъсък, се нахраниха обилно, взеха си душ и потеглиха към града за празничната забава.

Градът нямаше нищо общо с това, което ежедневно представляваше. На този празник улиците винаги грейваха, обсипани с пъстри ленти, осветени от хартиени фенери във всички цветове на дъгата и наводнени от звуците на фанфари и всякакви други музикални инструменти. Хората бяха весели и щастливи, облекли най-новите си и най-шарени дрехи. Жените слагаха специалните си украшения, с които се кичеха единствено на празника. Мъжете на свой ред задължително обуваха мокасини и слагаха каубойски шапки, след което участваха в различни съревнования помежду си. Хората се пръсваха по улиците и разглеждаха предлаганите стоки по сергиите, а когато станеше осем часа вечерта, се събираха на площада, за да вземат участие в градската забава. Тези традиции бяха непознати за Джакомо и хлапето, които никога досега не бяха виждали подобно забавление. Харесаха атмосферата, хората, различното от това, което бяха свикнали да правят, както и мисълта, че са в безопасност, спокойни, че не ги очаква пореден сблъсък със злото. Разхождаха се по улиците, разглеждаха

стоките на продавачите, наслаждаваха се на момента, защото много добре знаеха какво ги очаква след него.

Неусетно градският часовник удари осем пъти и хората започнаха да се стичат по улиците към площада. Триото стори същото. Когато пристигнаха, там вече бе препълнено от народ; всички бяха готови за вечерното празненство. В суматохата Уил успя да зърне за миг красивата Сесил. Отвътре го изгаряше желанието да се приближи до нея и да си поговорят. Харесваше му компанията ѝ. Знаеше, че не е редно да се сближават, обаче тайно се надяваше някой ден нещата да се променят в положителна насока, след което да може да се наслади на живот като нормалните хора — любов, семейство, къща и деца. Само че *неговата* реалност беше друга — тя не позволяваше на хората като него да живеят по този начин, беше смъртоносна, готова всеки път да се впие в гърлото му, щом се разсее... Но пък, от друга страна, желанието му да бъде с тази жена поне за една секунда, дори тя да е последната в живота му, не оставяше душата му на спокойствие.

— Джакомо! — рече заповеднически Уил. — Вземи Кени с теб, открийте братовчеда Рой и му кажете да се подготви за лов! В девет часа тръгваме оттук. Нашата забава е на друго място.

— Да, на благото... — вметна отегчено хлапето.

— Слушам, шефе. Хайде, Кени, чу какво ни каза господин Санторо. Да действваме!

Чернокожият и хлапето тръгнаха да дирят Рой, а Уил пое към градската глъч, за да открие обекта на бляновете си.

Не след дълго за миг успя отново да зърне Сесилия. Видя я нейде сред тълпата близо до сцената, където започнаха да се събират танцови двойки. Тръгна в тази посока, като разбутваше внимателно хората по пътя си. Когато бе на не повече от метър-два от любимата си и бе готов да я хване за ръката, стана свидетел на неприятна ситуация — непознат мъж я дърпаше, а тя видимо недоволстваше:

— Боб, остави ме! Нали ти казах, че не желая да танцувам, нямам желание.

— Не искаш *по принцип* или не желаеш *с мен*?

— Боб, престани веднага! Пиян си, няма нужда да спорим на този хубав празник. Казах ти, че не ми се танцува, и точка!

— Ах, ти, мръснице! — изкрещя в лицето ѝ пияният и посегна да я зашлеви.

Уил, който вече се бе приближил на една ръка разстояние, видя навреме замаха, улови светкавично китката на натрапника и я изви зад гърба му. Боб изстена от болка и опря колене в земята.

— Копеле мръсно, ще ми счупиш ръката! — излая той и го засипа с порой от псувни. Уил не му остана дължен:

— Не са ли те учили като дете, че жени и по-възрастни от теб не се удрят, а? Следващия път, когато те видя или някой ми каже, че си направил нещо подобно, ще ти се прииска да не си се раждал. Ясно ли ти е?

— Да... Ох, да — захленчи като малко дете побойникът.

— А сега се извини на дамата! — заповяда Уилфред Санторо.

Пияният мъж изгледа с пренебрежение противника си и рече:

— Ама ти сериозно ли?

Отговорът беше без думи, но достатъчно красноречив: ръката му беше извита още по-брутално, чак костите изщракаха както ключ в несмазана брава.

— Добре, ще го кажа, само ми пусни ръката, адски боли... — Беше готов всеки момент да заплаче.

Уил разхлаби хватката, но не го освободи напълно. Беше врял и кипял, за да знае, че селски тарикати като този е думи не се поправят, а само е действия.

— Давай, извини се на дамата! — подкани го остро.

— Извинявай, Сесил!

— Толкова ли беше трудно? Ако го беше сторил по-рано, нямаше да се налага да ти причинявам болка. А сега си тръгвай оттук, не желая да те виждам повече!

Непознатият побягна засрамено надолу по главната улица, а Уил се обърна към красивата Сесил, пое нежно ръцете ѝ в своите и я прегърна.

— Добре ли си, мила моя?

— Да, скъпи. Принцът на бял кон пристигна в точния момент и ме спаси от грозната и зла ламя.

Засмяха се дружно и поеха към дансинга.

Към девет часа забавата кипеше и хората се бяха развихрили. Някъде измежду тълпата се появиха хлапето, Джакото и братовчедът Рой. Те сякаш знаеха къде се спотайва водачът им и точно натам се запътиха. Уил, разбира се, танцуваше в прегръдките на своята любима,

ала знаеше, че рано или късно идва краят на всяко хубаво нещо. Е, той и не очакваше при него ситуацията да бъде по-различна: трябваше да се захваща за работа, за това, за което бе роден. В такива моменти винаги си спомняше теорията за относителността на Айнщайн^[5], която олицетворяваше живота му.

Пикапът спря встрани от къщата, край блатото. Четиримата слязоха от него и без да се мотат, влязоха в къщата. Братовчедът Рой се впечатли от запечатаните с дъски прозорци и наредените заострени колове на брега на блатото. Господин Санторо и чернокожият му приятел го бяха предупредили, но той си мислеше, че се шегуват с него. Е, явно не се шегуваха.

Уил влезе пръв, затова и очите му свикнаха с полумрака по-бързо от тези на останалите. Той прекоси стаята, наведе се над камината, драсна клечка кибрит и разпали тънките дръвца. Слаба светлина озари помещението. Той се изправи, отскочи до килера в съседство и след минута се върна при тях с няколко консерви боб и лъжици за всички, след което разпредели дажбите:

— Хапвайте, за да имате сили, че скоро ще се отвори порталът.

Хлапето и Джакомо с охота приеха поканата му и лакомо нападнаха консервите. Братовчедът Рой обаче се намръщи, бутна ръката на Уил и изръмжа:

— Яденето лесно, ама я преди това да ме светнеш в какво, да го вземат мътните, се забърках?! Нещо ми се струва, че не ми казахте всичко днес, момчета...

Уилфред хвърли две големи цепеници в камината и се настани с гръб към огъня. Малкият Кени скръсти крака един под друг и се облегна на стената. Беше готов да слуша сладкодумния господин Санторо, чиито истории бяха по-интересни и вълнуващи дори от първата му целувка с момиче.

— Преди години, когато бях все още момче, някъде около шестнадесетгодишен — започна разказа си Уил, — се сблъсках за пръв път с тях. Бях попаднал на схватка между създанията от долния свят и пазителите от нашия и както се получи и при Кени, бях спасен от един

от пазителите. Все още го помня, сякаш беше вчера. Самият пазител и битката с чудовищата. Спасителят ми се казваше мистър Кемпъл. Всичко, което знам в момента за тях, съм го научил от него. Той беше дошъл специално в родния ми град Скотсблъф, щата Небраска, за да предотврати поредното им нашествие. Тогава работех на нивата, където отглеждахме с майка ми царевица. Обаче тази година реколтата беше скапана. Нищо не растеше, всяко засадено растение в околността изгниваше. Въздухът миришеше на развалени яйца, а водата беше негодна за пиене. Въпреки всички несгоди, с майка ми работехме упорито на полето и се опитвахме да изкараме някой друг долар. Горедолу успяхме да свържем двата края, но знаехме, че ако продължава така, надали ще дотикаме до следващата година.

Няколко месеца по-рано мистър Кемпъл дойде в града и пожела да купи най-близката къща до полето. Това бе нашата къща, но ние не му я продадохме. Беше много разочарован и накрая, след дълги разговори, убеди майка ми и успя да я склони да го пусне да живее под наем при нас. Още в началото си личеше, че е потаен човек, но тази загадъчност и странните му навици сякаш ме привличаха повече към него. Тайно се надявах да се ожени за майка ми, тъй като виждах, че имат интерес един към друг, но това така и не се случи.

Всяка вечер мистър Кемпъл ходеше на нивата. Аз, разбира се, бях много любопитно хлапе и често го проследявах. Понякога пушеше лула наред с царевичката, друг път се взираше цяла нощ в небето и гледаше звездите. Имаше обаче и вечери, в които се държеше странно. Насред пущинака, сред царевичака, той лягаше по корем и допираше глава в земята, сякаш подслушваше нещо, доловимо само от неговите сетива. Това ми се струваше смешно и не пропусках възможност на следващия ден да се пошегувам с него за нощните му „подвизи“. Но тези разговори си оставаха между нас. *Това ще бъде нашата малка тайна, нали?* — убеждаваше ме той с успокояващ глас. — *Нека майка ти да не узнава за среднощните ми приключения, че ще бъде много притеснена.* И това наистина си остана между нас двамата.

Един път обаче успях да го накарам да ми разкрие причините, поради които посещаваше полето посред нощ. И тогава той ми разказа всичко за тайнствения орден, в който членува, и за това, което съмишлениците му правят по света. Възприемах нещата като приказка, чувствах мистър Кемпъл като баща, какъвто никога не бях имал.

Уил прекъсна разказа си за малко, прокашля се, за да прочисти гърлото си, но приятелите му усещаха, че скрита тъга се е надигнала в душата му от спомените, които споделя с тях, и опитва да я потисне. Не след дълго той продължи:

— Тайнственият орден бил съставен от смели мъже и жени, които се борели в името на доброто. Малко хора са имали и имат честта да бъдат призвани за тази кауза, но в ордена се вярва, че ако избраник загуби живота си, то душата му завинаги ще се рее в небесното царство, независимо какви грехове е сторил приживе. Според историята и книгите на ордена, от долното царство, или накратко — ада, неведнъж са се опитвали да завладеят неутралната територия — нашия свят, и да го превърнат в тяхно владение. Веднъж поробят ли Земята, след това ще бъде лесно да победят небесното царство. Според някои митове и легенди на Земята съществуват стотици древни артефакти и оръжия, които могат да убиват същества както от долния, така и от горния свят. Явно това е целта на демоническите владетели, които се стремят да наклонят везните в своя полза. На всеки пет години, на една и съща дата, точно в полунощ, се отварят пет портала в различни точки на земята, откъдето изпълзват неописуеми твари и гротескни същества от долната земя. И ако не са пазителите, най-вероятно адът ще стовари гнева си над хората.

— Какво се случи с учителя ти? — попита любопитният Кени.

— Умря, докато опазваше света ни от тяхното нашествие — рече тъжно Уил, — но не в годината, когато се запознахме. Тогава умря майка ми и двамата не успяха да разкрият любовта си един към друг. Аз обаче не смятам да допусна тяхната грешка.

Джакомо през цялото време седеше послушно встрани и слушаше историята на господин Санторо. Към самия ѝ край погледна окачения часовник над камината. Той изглеждаше като кошмар, излязъл от филм на ужасите. Леките пламъци го осветяваха и чернокожият успя да различи местоположението на стрелките.

— Шефе, време е.

Уилфред също погледна натам, кимна, изправи се на крака и рече подканващо:

— Да се подготвим, момчета, моментът настъпи. Време е за последната ми мисия.

Битката започна точно в мига, в който стрелките на часовника посочиха полунощ. В средата на блатото, на петдесетина ярда^[6] от тях, се образува огромна черна яма, наподобяваща водовъртеж, но в случая не всмукваше водата в себе си, а точно обратното — от нея започна да извира кошмарът. Първоначално братовчедът Рой си помисли, че халюцинира, че това е плод на измореното му съзнание. Но когато огромният Джакомо го потупа окуражаващо по рамото, осъзна, че му предстои най-странният лов, в който някога е участвал. За пръв път беше убеден, че няма да е в ролята на ловеца.

От дупката в блатото изскочиха поне две дузини зеленикави същества, високи около метър, покрити с огромни отровнажълти петна. Всичките бяха с по едно око, точно в средата на пихтиестите им тела. Под и над окото имаха по един отвор, наподобяващ уста. Съществата бавно се насочиха към пазителите. Движенията им бяха мудни, а телата им се влачеха по повърхността на водата подобно на охлюви. Уил нямаше намерение да чака повече и започна да ги обстрелва с двуцевката си. Другите последваха примера му. Куршумите полетяха към създанията. Някои от тях пропуснаха целите си, а останалите се забиваха в желираните тела и потъваха там в забрава, без да наранят пратениците от ада.

Джакомо стреляше от верандата, братовчедът Рой бе нагазил в блатото до колене, а Уилфред се беше качил на покрива и сипеше оттам олово към настъпващите създания, които се бяха приближили на не повече от петнадесетина ярда^[7] от къщата. Малкият Кени тичаше напред-назад и носеше муниции и вода на приятелите си. При последното си излизане от къщата, той занесе една карабина на Рой, взе старото оръжие, което беше засякло, и попита:

— Никое от тях ли още не сте свалили?

Братовчедът Рой се извърна към хлапето и превъзбуден, му рече:

— Нямам представа к'ви са тия желираните, обаче гълтат куршумите, без да им вредят — както лакомо дете бонбони.

Обърна се отново към тях. Те настъпваха бавно, но успешно. В този момент Уил спря стрелбата.

— Санторо, защо не стреляш, друже? — запита го братовчедът Рой.

— Прикрийте се! — изкрещя им той.

Уил държеше в лявата си ръка пръчка динамит, а в дясната — запалка. Запали фитила на пръчката и го запрати по посока на влачещите се създания. Хлапето се стрелна към къщата и се хвърли по очи на прага. Джакомо залегна на пода на верандата, а Рой се гмурна под водата. Динамитът избухна точно до едно от съществата. Тялото му се разхвърча във всички посоки. Зелена слуз се изсипа от небето. Смядане на тиня и застояло удари обонянието им.

Втора пръчка динамит последва първата. С избухването ѝ падна нова жертва. Съществата застинаха на мястото си. Изглеждаха като пешки върху шахматна дъска. Точно когато си помислиха, че са намерили слабото им място, „желираните“ — както ги беше нарекъл братовчедът Рой — започнаха да издават странен звук, наподобяващ кипяща вода. Жълтите петна върху горната част на телата им започнаха да почервеняват. Когато петното на най-предното от тях стана огненочервено, създанието се наведе и го изстреля по посока на къщата. То тупна върху парапета на външното стълбище, където имаше оставена резервна пушка. Дървото пламна моментално, а желязото започна да се топи.

— Та това е лава! — възкликна Рой.

— А ти какво си мислеше, че ще се бием с лястовички ли? — гневно изкрещя Уилфред. — Нали ви предупредих, че ще се борим срещу изчадия от ада!

Джакомо се беше оказал най-съобразителен и докато другите се джафкаха, бързо напълни една алуминиева кофа с вода и секунди покъсно я изля върху танцуващите по дървото пламъци. Пожарът изгасна учудващо бързо. Забелязаха как няколко от съществата се подготвят за нови „изстрели“, само че Уил нямаше намерение да стои безучастно и да гледа как къщата му гори.

— Кени, ела тук бързо!

Хлапето послушно се изкатери по стълбите.

— Какво да направя?

— Помогни ми да свалим динамита!

Малкият кимна. Двамата поеха сандъка и бързо го смъкнаха долу. Не беше тежък и това учуди Кени. Докато се занимаваха с него, още едно от съществата беше заредило „снаряда“ си и го запрати към тях. За щастие, изстрелът цопна в блатото на метър от верандата.

— Джакомо, удари едно рамо! — заповяда Уил, след като с хлапето бяха преместили сандъка до брега.

— А огъня? — попита негърът.

— Остави Кени да се справи с него.

Огромният чернокож изпълни заповедта. Уил запали няколко фитила на шашките, двамата с Джакомо хвърлиха дървения сандък наред „желираните“ и след това се затичаха с все сила към къщата. Хлапето и братовчедът Рой също се прикриха.

Динамитът избухна. Те усетиха взривната вълна като изгарящ пустинен вятър. Ушите им писнаха. Минута по-късно Уил излезе от къщата, която бе останала невредима след взрива, но същото не можеше да се каже за враговете им. По цялата повърхност на блатото се стелеше гъст дим, а под него — дебел слой зелена слуз.

— Имам чувството, че съм изблизал с език тоалетната чиния вкъщи — вметна Рой, провирайки глава през вратата.

— А аз имам усещането, че се намирам в огромна клоака.

— Съгласен съм с теб, Санторо, то Оукдейл си е направо кенеф, откъдето и да го погледнеш.

— Прав си, братовчеде.

Дружно се засмяха.

— Нека не се разсейваме — побърза да предупреди Уилфред. — Остават ни още две вълни. Винаги нападенията се осъществяват на три вълни. Не вярвам сега да бъде различно. Нека проверим оръжията и мунициите си. Трябва да сме готови за втората атака. — Той погледна към часовника си. — Сега е един без петнадесет. Следователно имаме на разположение петнадесет минути за подготовка. В един часа пак ще атакуват.

— Какво ще стане, ако не успеем да спрем някоя от вълните, преди да е настъпил часът на следващата атака? — попита Рой.

— Ще ни бъде много трудно, защото ще се натрупат повече изчадия. Кени, докато ние проверяваме снаряжението си, ти свари по едно кафе! Трябва да останем свежи през нощта.

— Разбрано, чичо Уил.

Хлапето свали бейзболната си шапка от главата, за да я изтупа от насъбралата се след взрива прах, нахлупи я отново и се затича към вътрешността на къщата.

В един часа, и нито секунда по-късно, блатото отново закипя. От вътрешността му изплува огромно зелено Нещо. Беше високо поне четиридесетина фута^[8] и широко двадесетина. Уродливите му ръце бяха сравнително мънички спрямо тялото, но за сметка на това не изглеждаха безопасни. Имаха по три израстъка, наподобяващи пръсти, свързани помежду си с ципа. Очите му бяха притворени и изглеждаше полузаспало. За разлика от тях обаче, устата му беше широко зейнала. От нея стърчаха като наточени ножове поне две дузини огромни зъби.

Братовчедът Рой остана потресен от видяното. Чудеше се на другите, на умението им да възприемат нещата толкова спокойно, въпреки че ситуацията най-вероятно щеше да излезе извън контрол. Уилфред Санторо смени набързо карабината си Remington с една двуцевка и започна да стреля по посока на чудовището. Карабината на Джакомо също се включи в забавата. Хлапето набързо отскочи до вътрешността на къщата, за да донесе още няколко допълнителни кутии с муниции.

Блатното чудовище беше трмаво и се движеше изключително бавно. Куршумите попадаха дълбоко в плътта му, но не го поразяваха. Попиваше ги както домакинска гъба — вода. Внезапно от устата му излезе белезникав дим. Разнесе се над блатото като ранна утринна мъгла. Започна да полепва по повърхността на блатото.

— По дяволите! Каква смрад! — с ръка пред лицето измрънка братовчедът Рой. — Тоя ще ни яде ли, или ще ни души?

— Не се размеквайте! Наближава два часа, а ние все още не сме открили начин да го поразим. След малко ще настане третата вълна. Ако дотогава не успеем да отстраним блатното чудовище, картинката ще придобие доста по-апокалиптичен вид — опита се да ги окуражи Санторо, но не беше сигурен дали речта му звучи достатъчно вдъхновяващо.

Не след дълго блатото започна да издава звук като от врящ котел. Около дупката в средата започнаха да излизат мехури. От водата се пръкнаха множество създания, наподобяващи комари, но с големина на врани. Бързо образуваха рояк и затъмниха пълнолунието. За бойната дружина атаката на ципокрилите дойде изневиделица. Пръв се усети Уилфред, завъртя пушката си към тях и изстрелът порази два комара. Останалите също обърнаха цевите на оръжията си към новодошлите

адови изчадия. Много от комарите бяха убити веднага, но два пъти по толкова останаха невредими. Зад тях блатното чудовище продължаваше да настъпва с мудното темпо на ленивец, като от време на време продължаваше да бълва отвратителната си смрад.

Оцелелите насекомopodobни бързо стигнаха до къщата, разпръснаха се на няколко групички и полетяха към пазителите. Първи беше притиснат братовчедът Рой, който се намираше на брега на блатото. Над десетина „комаро-врани“ го атакуваха. Не бяха толкова пъргави като обикновените комари, но за сметка на това всяваха смут и ужас в душите им. Рой надигна цевта на ловната си пушка и стреля в центъра на рояка. Две ципокрили паднаха мъртви. Другите сякаш се разгневиха повече и го наобиколиха. При вида на битката малкият Кени се втурна на помощ с тояга в ръка.

Уилфред на свой ред беше попаднал под обсадата на друг рояк. Мощната му двуцевка прочистваше доста сполучливо небето от създаденията. По всичко личеше, че ще се справи безпроблемно с нападателите си. С няколко презареждания и само един несполучлив изстрел Уил успя да избие гадините. Потърси с поглед другарите си. Видя, че Кени се е притекъл на помощ на Рой, а Джакомо полага неимоверни усилия, за да оцелее. Бързо се втурна към негъра и презареди в движение. Чернокожият беше свършил патроните и се отбраняваше с приклада, дори бе успял да очисти едно от изчадията с мощен удар. Замахваше отчаяно към нападателите си, които вече действаха по-предпазливо и не смееха да атакуват фронтално, а го наобикаляха. В последния момент, когато африканецът вече бе отчаян, с боен вик се появи Санторо.

— Дръж се, Джакомо! — изкрещя му той.

Двуцевката на Уил изплю огън и олово на два пъти и повали още няколко мишени. Той презареди и стреля по други два комара. Последният от тази група беше зашеметен от Джакомо, който го цапардоса, влагайки в удара сетни сили. Адовото творение се загърни предсмъртно върху дъските. Уил го застъпи, мушна нов патрон, зареди и го застреля от упор.

На другия фронт хлапето и братовчедът Рой почти се бяха справили с налетелите им комари. Последното ципокрило падна мъртво в плитчините на блатото. Дватама другари изкрещяха едновременно от радост.

Докато дружината се мъчеше с „комаро-враните“, блатното чудовище беше стигнало само на крачка от брега. Санторо скочи като попарен и се втурна към покрива на къщата. Даде си сметка за изгубеното време с насекомите мутанти и знаеше, че то може да се окаже фатално. Смрадливата гад изглеждаше респектиращ враг. Още не бяха открили слабото място на огромната канара, но нямаше да се откажат.

Братовчедът Рой продължаваше да обстрелва съществото, но без особен успех. Кени беше приклекнал до Джакомо и се опитваше да му помогне да се премести вътре в къщата. Чернокожият изглеждаше изтощен и грохнал като старец.

Чудовището стигна до брега. Отблизо бе още по-огромно. Половината му тяло се намираше във водата, но другата половина се извисяваше доста над покрива на къщата. Отвори ужасяващата си паст и понечи да захапне Уилфред. Той успя да се претърколи настрани точно навреме, преди да стане вечеря на гадината. Пресегна се и докопа скучаещия без работа арбалет... Успя да улучи звяра още с първия изстрел. В плътта му зейна малка дупка, от която потече зеленикава слуз.

— Значи и ти кървиш, мамка ти! — изруга Уил и зареди нова стрела.

Вестителят от ада посегна с уродливата си ръка към него. Тромавото му, почти флегматично движение помогна на пазителя отново да се изплъзне на косъм от смъртта.

Братовчедът Рой беше свършил патроните и търсеше панически още по земята.

Хлапето беше помогнало на Джакомо да се съвземе и да се приюти в къщата и сега припна към Рой, за да му занесе нова кутия с муниции.

Санторо беше успял да пронже още два пъти туловището на съществото. След поредния изстрел механизмът на арбалета се повреди. Уил изруга и се опита да го оправи, но без успех. Блатният мутант отново посегна към него. Повредата на оръжието го бе разсеяла и това му коства много. Уродливата ръка този път сякаш се спусна побързо, подобно на граблива птица. Стисна попадналото ѝ тяло, а то изхрущя от нечовешкия натиск.

Само че това тяло не беше на Уилфред, а на приятеля му Джакомо. Чернокожият бе успял да избута другаря си миг преди да попадне в хватката на урода, но за сметка на това сам се озова в лапата на съществото. Това беше краят на Джакомо. Той беше дал обет — *до твоята или моята смърт*, беше казал. И го изпълни.

Санторо изрева като див звяр. Направи предно салто и се озова на сантиметри от врага. Под сянката на съществото се намираше сандъкът с коктейлите Молотов. Грабна един от тях, запали го и го метна по блатното чудовище. Стъкленницата се разби в тялото му, обаче не му навреди. Уил взе още една и повтори действието. Този път ударът беше много по-успешен. Запалимата течност попадна близо до една от раните, които арбалетът беше причинил. Зелената слуз, която се стичаше от зейналата дупка, пламна като спирт. Тварта усети болка и наведе глава, за да види причинителя ѝ. Когато забеляза Санторо, муцуната ѝ се изкриви в зловеща гримаса. Тъкмо понечи да се наведе и да го схруска, когато рояк сачми се забиха в хълбока му. Пушката на братовчедата Рой го смути. Чудовището се обърна по посока на стрелбата, но като видя, че заплахата не е голяма, се завъртя отново към приклевания Уил. Той сграбчи последния „коктейл“, запали го, прицели се и го метна. Бутилката попадна точно в кратера на една от раните. Сместа се възпламени и разпали пожар в тялото на врага. Пламъците се разпространиха светкавично. Блатното чудовище се затърчи от болка като гигантски червей. Неволно събори с уродливата си ръка казана с катран, но за щастие на Уил, не успя да го запали. Няколко мига по-късно туловището му се стовари на брега на блатото, забивайки се в стърчащите заострени колове. Вътрешностите му изригнаха като вулкан, а то запищя зловещо в агонията си.

Тримата другари седяха на верандата в очакване на изгрева. Поредната атака на адовите изчадия беше отбита. Адреналинът още бушуваше, кръвта в слепоочията им пулсираше с лудешко темпо, но героите бяха уморени. Подпираха се един на друг и нямаха сили да говорят. Само се споглеждаха от време на време.

Имаха измъчен вид, но си личеше, че са радостни от победата. И същевременно тъжни заради загубата на добър приятел.

— В какво ме въвлякохте, момчета!? — тюхкаше се братовчедът Рой.

— Ти сам го пожела — отговори Уил.

Двамата се засмяха.

Внезапно над отвора на сред блатото отново се изви вихрушка. Задуха буен вятър, сякаш едновременно във всички посоки. Очите на Санторо се ококориха, все едно е видял самия Сатана. Братовчедът Рой веднага долови притеснението му и го запита:

— Какво има, Уил?

Но преди Уилфред да отговори, малкият Кени извади от пазвата си огромен остър нож и го прониза в стомаха. Санторо се свлече на земята, а хлапето издърпа ножа и го намушка отново, този път понагоре, целейки се в сърцето. С последен дъх Уил успя да каже:

— Това е Рарог, изгорете го! — и издъхна в кървава локва.

Братовчедът Рой скочи ужасен. Изпълни го дива омраза към хлапака, дръзнал да убие спасителя си. Прииска му се да го пречука на мига, но нещо в него го възпря. Такива чувства не бе изпитвал никога през живота си — подобна силна ненавист към някого, особено към невинно момче, с което е преживял толкова много за една нощ. Но сега малкият не беше невинен, та той уби покровителя си, своя собствен спасител, човека, който му беше дал нов живот... Искеше да му скърши врата на мига, но някак си усещаше, че не е редно. Струваше му се, че действията на Кени са задвижени от чужда сила. Сети се за последните думи, изречени от Уил — *това е Рарог, изгорете го*. Явно битката с адовите изчадия не беше свършила. Имаха си работа с по-върховно същество, може би дух, или по-лошо — демон. Но какво?

Погледът на Кени се бе избистрил. Хлапето стоеше вцепенено до трупа на Уил, с нож в ръка. Погледна към стичащата се по острието кръв, а след това към безжизненото тяло.

— Какво направих? — извика и хвърли ножа на земята с такава погнуса и страх, сякаш е принадлежал на чумав.

— Хей, дребен, добре ли си?

— Аз, аз... — запелтечи малкият — аз ли сторих това на господин Санторо?

Братовчедът Рой му кимна мрачно.

— Знам, че не си го направил ти, хлапе. Бил е Рарог, вселил се е в теб и е убил Уилфред. Но сега нямаме време за тъга, трябва да спрем

този дух, демон или каквото е там, преди да е изгряло слънцето. Имам идея как да се справим с него, но ми трябва помощта ти.

— Добре, чичо Рой.

Братовчедът Рой скочи енергично. Приблужи се до Кени и му прошепна плана си, след което му подаде запалка и тръгна към къщата. Влезе вътре, крещейки яростно:

— Ела и ме хвани, зло такова! Нямах смелостта да се откриеш пред един немощен старец, нали? Страх те е, усещам го.

Около къщата се завихри буен вятър, който се усилваше с всеки изминал миг, докато накрая се превърна в смерч. Хлапето се бе покатерило на близкото дърво и стискаше с всички сили един клон, но после забеляза, че вихрушката не засмуква дори тревичките и песъчинките във фунията си, затова отпусна леко захвата и зачака сигнал от братовчеда...

Демонът влезе в къщата — елегантно и със самочувствие — и плавно затвори вратата зад себе си.

— Тук съм, човеко. Както виждаш, от никого не ме е страх.

Когато съществото се изправи пред Рой, първият му порив бе да закрепчи от ужас и да побегне някъде далеч, без значение къде, само и само да не се налага да гледа повече това изчадие, което бе подигравка с Бог, разум и реалност. Успя обаче да събере последните си остатъци смелост и да остане на място.

— К-к-какво си ти? — запита, заеквайки. Знаеше, че трябва да вдигне пушката и да стреля, стреля, стреля, докато и последният куршум не се забие в противната плът на гнусното чудовище, но ръцете (както и останалата част от тялото) отказваха да му се подчиняват.

Създанието се изсмя. Главата му приличаше донякъде на човешка, но беше крива и уродлива. Тялото му наподобяваше картина на художник измамник. Ръцете му бяха нелепи израстъци, вкопчени в торса само за украса. Но най-странни и ужасяващи от всичко бяха плътта и кожата му. Обвивката беше прозрачна, а съдържанието ѝ — неясна безформена пихтия в зеленикав цвят с червени оттенъци. Из цялата тази смес от течности плаваха странни бели топчета, наподобяващи малки облачета. Изглеждаха толкова невинни — като човешки души — на фона на останалата част от този кошмарен организъм.

— Аз съм Рарог, злият невидим дух-демон на ада. Аз летя с ветровете и пръскам по вятъра зли заклинания, болести, омраза и болка. Аз съм злост, чиято сила е неизмерима за човешките същества. Аз съм твоята смърт и сега ти, човеко, ще станеш свидетел със собствените си очи на смъртта на онова дете отвън, а след това и на своята.

Рарог се завихри отново и се смеси с въздуха. Изчезна. Изведнъж в съзнанието на Рой започна бавно да къкри странен коктейл от чувства — ненавист, ярост, раздразнение... и глад. Глад за смърт. Изгаряше от желание да изскочи навън и да прекърши врата на онова малко противно момченце като на пиле. И щеше да го стори, о, да, щеше — защото той е въплъщение на смъртта, злобата, омразата в сърцата на хората, той е самото зло...

Рой тръсна глава. Какво му ставаше? Противните лепкави пипала на гнева обаче продължаваха да пъплят из мислите му, предизвиквайки го да излезе и да размаже малкия лигльо. С последни усилия на волята той успя да изкрещи:

— *Кени!!! СЕГА!!!*

Кени не виждаше какво се случва в къщата, но чу крясъка на Рой и разбра, че времето да изпълни обещанието си е настъпило. Покатери се малко по-нагоре по дървото, щракна запалката и я метна върху покрива на къщата. При допира на пламъка с излятия катран, черната смес се възпламени светкавично и за броени секунди огънят обхвана цялата постройка.

Когато пламъците най-накрая утихнаха, от къщата не беше останало почти нищо. Хлапето се вторачи в остатъците от горящия капан, който бяха направили за демона. Нямахше и следа от Рарог. Нито от Рой.

Доплака му се. В живота си имаше едва шепа хора, които се бяха държали добре с него, а днес успя да стане отговорен за смъртта на всички тях... Какво нещо е съдбата и колко е несправедлива!

Слънцето плахо надникна иззад хоризонта, сякаш се страхуваше, да не би да зърне за миг гротескното същество, появило се от Долното царство. Хлапето се разхождаше сред останките от къщата. Поразбута ги и попадна на огромен метален сандък. Целият беше почернял, но бе

невредим. За щастие на момчето, не беше заключен. Той го отвори и вътре откри дневника на господин Санторо, чиито страници бе прочел в началото на приключението им. Разлисти го и стигна до последната изписана страница. Извади от сандъка химикал и започна да дописва историята на „Мрачния Уил“.

---

[1] Mardi Grass (тлъст вторник) се нарича денят преди началото на католическия великденски пост. Това е кулминацията и финалът на карнавалния сезон, който започва след Богоявление. Луизиана и особено Ню Орлиънс са известни с пицното и фриволно посрещане на празника. — Бел.а. ↑

[2] Един фут е равен на 0,3 метра; приблизително 60–90 метра — Бел.р. ↑

[3] Приблизително 120–200 метра. — Бел.ред. ↑

[4] Коктейл Молотов е самоделна запалителна бомба, представляваща съд (най-често стъклена бутилка), напълнен със смес от въглеводородно гориво (бензин или дизелово гориво), снабден с фитил. — Бел.а. ↑

[5] Теория за относителността на Айнщайн. — Ако докоснеш горещ тиган за една секунда, може да ти се стори цял час, а ако докоснеш гореща жена, часът ти изглежда като секунда. — Бел.а. ↑

[6] Един ярд е равен на 0,9 метра; приблизително 50–55 метра. — Бел.ред. ↑

[7] Приблизително 5–20 метра. — Бел.ред. ↑

[8] Приблизително 10–12 метра (съответно 5–6 широко). — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.